

Csabai László

Otthoniak

Révész Vilmos, a vidéki riporter hosszan csönget Révész Vilmos lakásának ajtaján. Persze van kulcsa saját otthonához, de mióta egy övékhez hasonló sorházi lakásba betörtek, és míg a háziak édesen aludtak, minden mozdíthatót elvittek, Révészék felszereltek egy csak belülről nyitható zárat. Ha Teca, a felesége, a keskeny és aránytalanul hosszú pihenőkert végében lévő fazekasműhelykében tartózkodik, s főleg, ha forog a fazekaskerék, nem mindig hallja meg a csengőt. Most viszont hamar nyílik az ajtó.

– A cipődet! – kiált a férjére, ami három dolgot jelent: 1. A cipőjét azonnal, még kinn vegye le. 2. Kézzel vegye le, nem pedig úgy, hogy az egyik cipőjével rálép a másik cipőjének a sarkára. 3. A cipőit benn a csakis az ő (rendszerint sáros) lábbelijének fenntartott, felmosóronggyal kibélelt tartóba tegye.

Teca, vagyis dr. Hajdú Terézia, ügyvéd a járásbírószágon, tanulmányai jelennek meg az Állam- és jogtudományban, külföldön is előadásokat tart, a naményi képviselőtestület jogi- és ügyrendi bizottságának az elnöke, de ha hazaér, mindig átvedlik háklis, panaszkodó, folyton „mások után dolgozó” háziasszonnyá. Csak a fazekaskodás tudja megnyugtatni. De azzal is gond van. Nem veszik úgy a köcsögöket, bokályokat a népművészeti boltosok, ahogy elvárható lenne. Gyűlnek, gyűlnek, alig lehet már mozdulni tőlük a sufniiban. Révész Vilmos nem tudja, mióta jellemző feleségére ez a kiábrándító otthoni metamorfózis. Teca megismerkedésük estéjén a jándi part félhomályában ledobta ruháit, majd rávetette magát kedvesére. Hajnalig hempergöztek az iszapos homokban. A lány felvette Vilmos ruháját, ivott sört Vilmos szájából, és mikor stoppal járták be a rendszerváltáskor kitárul Európát, aludt vele vonatkocsi kabinjában, szélmalomban, s egyszer még istállóban is. (Igaz, abban a bajor faluban ez kuriózumnak számított, felárat kellett fizetni érte.) Teca mostanság idegrohamot kap, ha Vilmos fogkefeje érintkezik az övéjével, ha a férfi zokniját, alsónadrágját kilóg a szennyestartóból, ha evés után nem mossa el azonnal a tányérját, ha vakarja a fülét, a hátát, ha hangosan ásít. Teca mostanság mindentől idegrohamot kap.

– Mi lenne, ha átugornánk Nyárligetre, a színházba? – kérdi a férfi, halvány reménnyel, mert szinte elképzelhetetlen, hogy a nő bármiben igazat adjon neki, bármilyen javaslatát elfogadja.

– Nem.

– Miért nem?

– Hogyan miért nem?

– Adj magyarázatot! Igen, adj magyarázatot! – élénkül fel a riporter, mert megjött a kedve egy kiadós veszekedéshez. (Általában utálja és unja már a folytonos civakodást, de néha mégis jó az a veszekedés unalmánál és mélyebb életuntság-unalmának az elűzéséhez.)

– Adjon neked a... – kezdi Teca, de aztán legyint, mert rájött, hogy férjét most kivételesen éppen azzal bosszanthatja fel, ha meghátrál. – Vagyis adok én! – csattan föl mégis, mert persze nem tud kibújni a bőrből. – Aki egész nap a városban lófrál, nőket bámul, sörözget, az ne akarja megmondani, mit csináljak a szabad időmben.

– Rendben. Mondd meg te, mit csináljunk este. Én szívesen...

– Nincs nekem időm semmire! Olyan kupit hagy mindenki maga után ebben a lakásban... És csak én dolgozom...

– Dolgozom én is.

– Mit?

– Ma készítettem egy riportot a Beregi Krónikának.

– Az nem munka...

– Nem munka? Igaz. Csak a kapálás, a bányászás, a falrakás meg a lakás takarítása a munka. Minden más: a tanítás, az ügyvédkedés, a cikkírás, a kereskedés, a hivatali ügyintézés csak naplopóknak való. A vérszívóknak. Akasztófára őket!

– Menj már magadnak...

– Kedves dr. Hajdú Terézia – s felesége elé tartja, ahogy az újabban szokás, a kiváló hangrögzítésre képes mobiltelefonját –, aki még véletlenül sem Révészné...

– Hát nem is... De mi ez? Interjú?

– Igen. Kérdezem Önt, mint jogi szakembert, biztos egzisztenciának minősíthető-e az, akinek szerkesztői állása van egy önkormányzati tulajdonú folyóiratnál?

– Miért kérdi? Gyermekelhelyezési per? Hitelfelvétel?

– Önigazolás. Védekezés.

– Nos..., riporter úr... – s Teca mosolyogva belemegy a játékba –, Biztos egzisztenciának. Kétség kívül.

– Józan életű-e az, aki tíz éve nem fogyasztott alkoholt, sem más legális vagy illegális drogot? Még kávé sem. Aki fizetését hazaadja, nem maradozik ki, nem folytat házasságtörő viszonyt?

– Magadról... vagyis magáról beszél riporter úr? Kezdem megtisztelve érezni magam, hogy...

– Józan életűnek?

– Annak! Annak!

– Teljesíti-e ez az egyén a házastársi köteleességét? Ha van ilyen.

– A törvény szerint: „A házastársak hűséggel tartoznak egymásnak és egymást támogatni kötelesek.”

– Tehát?

– Teljesíti!

– Támogatni kötelesek egymást?

– Támogatni.

– Akkor teljesíti-e házassági köteleességét az a *feleség*, aki havonta jó, ha egyszer, izé... a férjével...

– Nincs erre vonatkozó házastársi köteleesség! Mert a nő szabadon rendelkezik a testével. Egyébként tudtam, úúúgy tudtam, hogy ide fogsz kilyukadni... Mindig ezzel jössz!

– A frászt! Néha célzok rá. Óvatosan. Nehogy kényszernek érezd.

– Folyton...

– A frászt folyton! Ha nem hagyod ezt abba... – és eldurvul Vilmos hangja.

– Akkor? Akkor mi lesz? Megüt a kedves riporter úr? A mintaférj – s a nő hangjában keveredik a gúny és a félelem. – Egyébként csak a szád jár. Ha arra kerül a sor...

– Az egyszer volt.

– Egyszer, kétszer, párszor...

– Nehogy már még te rój fel nekem bármit!

– Lássuk hát drága riporter úr, mit tud! – mondja Teca leszegett fejjel, akár az öklelni készülő bika. S vagy ez a mozdulat, vagy a fején átvillanó kép, amint a férje (hófehér alsóneműben, dezdorral alaposan beillatosítva és tisztára mosott meg öblített szájjal) hozzáért a testéhez, új irányt ad a nő indulatainak. Immár nem a „legyünk már végre túl rajta”, hanem a „gyerünk, hátha kisül valami jó belőle”, szándékával kezd vetkőzni.

– Most, Teca?

– Most hát riporter, mielőtt elmegy az ihletem! Az öregek meg Bendi nincs itthon. Ki kell használni.

– Majdnem sikerült. Hogy a fene vinné el! – fordul le a férfiről a nő, s fájdalmasan beletúr a hajába.

– Már megint nem?

– Mondom: *majdnem*. Egy hajszál hiányzott hozzá. Átcsúsztam rajta.

– Tehát nem. Az én hibám. Nem kellett volna erőltetnem.

– Nem erőltetted.

– Akkor felhoznom. Kivárni, amíg igazán van kedved hozzá és...

– Van, hogy pont azért nem sikerül. Mert be vagyok indulva. És túl nagy a várakozás. Nem a te hibád riporter, ne aggódj! – s a nő barátságosan meglöki férje vállát, ami olyan jól esik annak, mint egy második kielégülés. Aztán mégis elkomorul.

– Feszült leszel.

– Hát, az lehet. Mindig az vagyok újabban. Az utóbbi... tíz évben. Hogy bírod ki mellettem?

– Kibírom. Azt nem bírnam ki, ha elhagynál.

– Nem hagylak el. Minek tenném?

– Megszokásból maradsz velem?

– Igen. Az is. Nem. Nem tudom. Hálás vagyok, hogy elfogadsz egy defektes nőt.

– Hagyd ezt a hülyeséget!

– De igen. Kivették a méhem. Orgazmusom is ezért nincs.

– Ez nem igaz. Volt még utána is.

– Igen, de... Meg kövér lettem.

– Teltkarcsú.

– Ezt szeretem benned, vigasztalsz, de azért nem tagadod a valóságot.

– A teltkarcsú nem kövér.

– Műfogsorom van.

– Erről teljesen el is feledkezem.

– Háromféle gyógyszert szedek.

– Én meg négyfélét.

– Még csak negyvenöt vagyok, és már porckopásom van. Csípőprotézisre lesz szükségem.
 – Az sem a világvége.
 – Lassan kiszednek belőlem mindent, ami nem működik, és fémmel helyettesítik. A végén robot leszek.

– A robotok legalább nem halnak meg.
 – Hát ez az, a halállal sem tudok megbékülni.
 – Még szép.
 – Dolgozok állandóan, hogy ne jusson eszembe. De ez semmin nem változtat. Templomba kéne járnom. Viszont ott meg nem érzem jól magam. Kerámiázni jobban szeretek. Ha van Isten, akkor OK., akkor érdemes templomba járni, hátha kikönyörgöm tőle a túlvilágot. Viszont, ha nincs, akkor meg minek járjak, ha máshol jobban is el tudom tölteni az időm? Az kéne a templomba járáshoz, hogy tudjam, van-e Isten, viszont én épp azért mennék oda, mert nem tudom. Mivel azonban nem tudom... Hmm, ez zsákutca. Most én kérdezem magát riporter úr: itt van maga mellett egy bolond, hitehagyott, roncs nő, mit eszik még rajta, mi tetszik benne? Erre válaszoljon!

– Például a füleid.
 – A füleim tényleg jók. Vagyis kezdek nagyot hallani, de attól a formájuk nem változik.
 – Tetszik, hogy kicsik a füleid. Minden élő szép, ami kocsi. A kiskutya, a kispatkány, a kisele-fánt, a kisgyerek. A kicsi orr, a kicsi fül.
 – A túl kicsi orr vagy fül nem szép.
 – Az is tetszik a füleidben, hogy át lehet látni rajtuk.
 – Valóban?
 – Te nem tudsz, mert a saját fülét senki nem látja. Ha a füleid jól megáztak, amikor jössz ki a kádból, ha betűz a nap, oldalt állva átlátszóvá válnak. Mint a káposztalevelek.

– Igazán szép hasonlat.
 – A seregben káposztát voltunk betakarítani Átokpusztán. Reggel csodálatosak voltak a fény felé tartott kék levelek. Bejött rajtuk a Kossuth adása.

– Hallottad?
 – Én nem, mások mondták.
 – Akkor ez csak legenda. De arról beszélj, mi tetszik még rajtam! – s közben önkéntelenül tapsol a nő, kezdi felmelegíteni a dicsérgetés.

– A sarkad. Az vadító. A sarok a legnőiesebb testrész. A férfiak sarka repedezett, kemény, hólyagos, vagy legalábbis semmilyen. A nőké, a szép nőké, a tiéd, olyan, hogy az embernek kedve lenne a szemét simogatni vele.

– Gyakran kell kenni, az a varázsszer. Még! Még! Mi tetszik még rajtam?
 – Legeslegjobban a narancsbőr a combodon.
 – Hülye!
 – Az olyan édes, mint a csecsemő homloka, ha nem tudja eldönteni, sírjon, vagy nevéssen.
 – Te tényleg hülye vagy. De szeretni való hülye. Gyere!

- Sikerült? – kérdi a riporter a mosolyogva kiterülő feleségétől.
- Mit gondolsz?
- Ha sietünk, még elérjük az esti előadást – mondja gyorsan Vilmos a helyzethez nem illeszkedő kérést, mert ki kell használni az asszony jókedvét, hátha engedékeny
- Nem! – vágja rá felesége, gondolkodás nélkül.

Idősebb Révész Vilmos nagy káromkodások, felesége nagy jajgatás közepette megy föl emeleti szobájukba.

– Na, Gizikém, ezt is túléltük – fúj egy nagyot az öreg.

– Túl, papa. De ki tudja, mi lesz holnap.

Mindketten hetvenöt évesek. Egészségi állapotuk koruknak megfelelő. Akár a kilencvenet is megérhetik, mert végzetes betegségük nincs. Viszont szeretik ijesztgetni egymást. Ha a másik életideje is ugyanúgy telik, nem rendkívüli a saját öregedés. Nem egyéni tragédia, csak olyan általánosság, mint hogy reggel felkel a nap, a gólyák télre elköltöznek Afrikába, meg hogy a drága autók után megfordulnak a nők.

De a nagyszülők tényleg nehezen mozognak. Mert a csigalépcsőn meg a padlásszobában (ahol nem lehet kiegyenesedni) való járás megerőltető. S azért kerültek a padlásszobába, mert nehezen mozognak, s így útban vannak a többieknek. Okok és okozatok összekeveredtek. Ha lent kapnának egy szobát, mindenki jól járna, de erre még éveket kell várni, sok-sok szemrehányást, hátsó szándék feltételezést kell még elviselni.

Révész Vilmos bekopog szüleihez. Ha nem látogatja meg őket naponta legalább egyszer, rosszul érzi magát. Nem tudja, vajon a büntudat miatt, vagy, mert hiányzik neki a társaságuk.

– Húzd le a cipőd fiam! – mondja oda sem nézve az anyja. Ha odanézne, és látná, hogy nincs rajta cipő, akkor is mondaná. Nem a menyétől vette át ezt. Már sokkal régebben megszokta. A fia valóban elkövette kölyökkorában párszor azt a bűnöcskét, hogy cipője sáros talpával bekoszolta az előszobaszőnyeget. De tízéves korától kezdve már mindig figyelt erre. Anyja azért csak figyelmeztetgeti. Tehát az ő szemében nem számít az elröppent negyven év, fia kölyök maradt. És nem számít az sem, hogy tíz éve felmondták a pesti lakásukat, és elköltöztek fiukhoz Naményba, fel az emeletre, ahová már végképp csak papucsban megy az ember.

– Már megjöttél? – kérdezi a riportert az apja. Aminek a következő a jelentése: „Korán itthon vagy, tehát nem dolgoztál. Neked sosincs rendes munkád.” Való igaz, a kis Vilmos kölyökkorában nem szerette levinni a szemetet, és próbálta elbliccelni szobájának kiporszívózását is, amelyekből azt a következtetést vonta le az apja, hogy fiának a „vérében van a lustaság”. Ifjabb Révész Vilmos azóta szerzett három diplomát, szép otthont szerzett a családjának, akiket eltart, de azért apja még mindig a házimunka elől kibújni akaró kölyköt látja benne. Az öreg technikus volt egy gépgyárban, ezért a munkát mindig valaminek az átalakításához köti. A tárgy lehet vaslemez, purhab, vázsonanyag, termés, iskolás gyermek. De csak úgy írogatni egy újságba, amit valaki vagy olvas, vagy nem, az csak olyan imitálása a munkának. Pláne így gondolja, mióta Vilmos írásai főleg a világhálón jelennek meg, nem kézbe vehető nyomtatott lapokon.

– Begipszeled a vakolaton a lyukakat? – kérdi most az anyja. – A feleséged biztosan örülne neki. Már mondta párszor. Persze, a ti dolgoatok.

Gizi mama szemében munkának számít fia írogatása. (Legalábbis ezt mondja.) Viszont ő meg, mivel tanár volt harmincnyolc évig, azt nem bírja elviselni, ha valaki a munkahelyéről hazaérve pihenni is akar. Ő otthon dolgozatokat javított, a házimunkát végezte. A fiától pedig elvárta, hogy a feladott leckével foglalkozzon. Mivel Vilmos már nem jár iskolába, másfajta házi feladatot kell találnia magának. Vagy ha ő nem keres, majd ad neki az anyja. Persze a feleségére hivatkozva.

A ház falába a lyukakat madarak vájják. Ugyanis a homlokzati hőszigetelő lemez megpöckölve olyan hangot ad, mintha korhadt fa kérge lenne. Ez megbolondítja a harkályokat. Bontanák a falat éjjel-nappal. A riasztásul kitett fekete lengedező szalagok nem sokat érnek. Révész Vilmos néha azt gondolja, s egyszer álmolta is, hogy az anyja beszélgetni tud a harkályokkal, s az ő biztatására kezdenek ezek az amúgy hasznos jószágok felesleges házimunkát adni a riporternek.

– Látom, már megint veszkődnek a kommunisták! – mondja mérgesen az idősebb Révész, mikor a rádióban mondani kezdik a híreket. Az öreg tagja volt az – akkoriban egyetlen – Párt-nak, természetes tehát, hogy immár nagy antikommunista. Szeretne visszamenőleg is az lenni. A politizálás mellett másik nagy szenvedélye a gazdálkodás. Ezzel, azt hiszi, igazi, derék vidéki magyar emberré vált. Átvette menyé almáskertjét, és telepített még kétszáz fát, mert volt rá támogatás. A szüret három évből kétszer veszteséges. Ezt nehezen viseli el. A baj okát a kommunistákban látja. És mondja is gyakran. Mint most:

– A komcsik legnagyobb bűne, hogy felszámolták a téeszeket. Pedig azok összefogtak a termelőikkel, jó áron felvásárolták a termésüket, és vitték az oroszoknak. Meg a lézengő népségnek (itt sokat sejtető tekintettel a fiára néz) is adtak munkát. Nem kellett segélyből élniük. Aki nem jelentkezett a téeszbrigádba, az éhen döglött. De persze nem döglött éhen senki. Addig nem lesz itt rend, míg vissza nem hozzák a téeszeket!

Az idősebb Révésznek van pénze. Erre folyton célozgat. Meg arra, hogy ő nem hagy a fia családjára semmit. Mert mindenkinek magának kell megteremtenie a boldogulását. Inkább elkölti magára. Amikor aztán a felesége megkérdi, konkrétan mire, nem tud válaszolni. Mert ennivaló mindig van elég. És volt is. Külön házat minek venni? Csak gond lenne vele. Öregembereknek macerás önmagukat eltartani. Kocsijuk van. Még csak két éves. Utazni távoli vidékekre nem akar, mert fél, hogy ott hal meg, és a fia fősvénységéből nem hozhatja haza a holttestét. Az almásba egyelőre nem akar befektetni, mert nem térül meg, másrészt azt pályázati pénzeiből kell csinálni. Mint mások. Ha azok kapnak állami támogatást, nehogy már neki a saját zsebébe kelljen nyúlni!

– Hol voltatok ma? – jut végre szóhoz a riporter.

– Takács Ferinél. De ezzel az úttal az ördögnek tartoztunk – feleli dohogva apja.

Takács munkástoborzó a Kárpátalján. Szüretre, nagyobb munkákra számos csoportokban hoz embereket. A csak ruszinul tudókra van leginkább igény, mert azok nem idegesítik állandó kércséléssel, panaszkodással a munkaadót.

– Nem sikerült megegyezni vele?

– Azt mondja, nincs jelentkező. Inkább áttelepülnek, nálunk több a segély. Ez az ország tönkre fog menni. De meg is érdemi. Hülyék vezették mindig.

Az öreg Révész folyton Magyarország ezeréves dicsőségéről beszél, de néha meg váltig szidni kezdi az országot. Ám az utóbbival is a magyarság kiválóságát igyekszik bizonyítani. Vagyis az egyszerű magyar népét, mely csodákra lenne képes, ha nem nyomná el a korrupst, csak a saját

érdeküket szem előtt tartó politikusok. Mert a magyar nép, amellet, hogy dolgos, becsületes és éles eszű, még végtelenül ostoba is, hiszen ilyen vezetőket választ magának.

– Nemsokára születésnapod lesz. Mire vágysz? – kérdi a riporter az anyjától, mert szeretne már végre pozitív gondolatokat.

– Nem kell nekem semmi, kislám, az is elég, hogy nem fejtetted el. Vegyél egy cserepes virágot. Slussz.

– Egyik munkatársam gömbakváriummal lepte meg az édesanyját. Nagyon mutatós. Körbe lehet járni.

– A díszhalak nagyon szépek tudnak lenni. Gyerekkorban arról álmodtam, hogy nekem is olyan halaim lesznek, mint a szomszéd...

– Én a halat csak a tányéromon szeretem. Ha ki van rántva – szúr közbe egy megjegyzést az apa.

– Azt tudom. Szóval a szomszéd néninek voltak kék szíami halai. Nagy, sörényszerű úszókkal. Jól szaporodtak, adogatott is el belőlük. Sajnos egyszer mindet megette a macska.

– Itt nincs macska.

– És a halaknak vajon jó az akvárium? Nem érzik börtönben magukat? Azt nem venném a lelkekre. A természetben le-föl úszkálhatnak...

– Butaság, mama! – mondja fölényes mosollyal idősebb Révész. – Ez olyan gondolkodás, mint amikor Brigitte Bardot levelet írt a magyar meg a lengyel miniszterelnöknek, hogy tiltsák be az elő libák tollfosztását.

– A tépés tényleg fájdalmas szegény jószágoknak, kiserken a vérük.

– És mi lenne jobb? A tépés előtt levágni őket? Ha életben maradnak, helyrejönnek. Újra tollat növesztenek.

– Hogy azt megint kitépjék! És addig is egy szűkös helyre összezárva...

– Nem az ember igényeiből kell kiindulni. A liba állat. Nem jár moziba, üdülni, nem olvas könyvet, nem néz tévét, nem rendez be magának dolgozószobát. Egyszerűen nincs ezekre igénye. Ne fázzon, és legyen mit ennie: ez a fontos neki. És ezt megkapja a gazdától. Ha szabadon élne, akkor is csak ezzel foglalkozna. Küzdenie kéne minden magért. Lehet, hogy szenvedne, lefogyna. Közben meg vadásznának rá mindenféle ragadozók. A gazdánál biztonságban van. Ilyen az akváriumi hal is. Megkapja a hal, ami kell neki. És még bámulhatja a szoba berendezését. A folyóban vázákat, festményeket, könyvespolcokat, kerámiaszobrokat nem talál!

Mindhárman felkacagnak. A riporter hátba paskolja az apját, az anyja arcát megcsókolja, és elbúcsúzik. Ilyenkor jó elmenni, amikor kellemes emléket vihet magával.

Bendegúz, vagyis Bendi, a három éve érettségizett kisebbik fiú a szobájában a földön ülve vacsorázik. Mikor apja kopog az ajtaján, „igen”-t dörmög, de húzza a száját.

Fel-felnézve eszik tovább. Bendi gyermekkorra óta utál széken ülni. Vagy fekszik, vagy esetleg törökülésben kucorog a földön. Ezt, mióta kitért rajta az India-mánia, meg is tudja indokolni: a szívnek ez a két testhelyzet a kedvező, mert nem kell a gravitáció ellenében vért pumpálni a távoli testrészekbe. Ehhez társul újabban az, hogy indiai módra kézzel eszik. Húst pedig egyáltalán nem vesz magához. (Kivéve szalonna formájában, azt nagyon szereti, arról nem tud lemondani. De hiszen a régiek is meg-megtörték a böjtöt egy kis tokaszalonnáért.) A riporternek tetszene ez

a Kelet iránti érdeklődés, de nem tartja fiát elég következetesnek és felkészültnek. Például Bendi folyton az indiai vallásról, indiai konyháról, indiai öltözködéstről beszél, mintha nem tudná (és talán nem is tudja), hogy a szubkontinensen számos nyelv, vallás, így számos étkezési és kulturális szokás van. Ráadásul a fiú egyes népek iránti vonzalmával összefér más népek megvetése. Imádja a görögöket, örményeket, a perzsákat. És persze legfőképp az indiaiakat. A cigányokat viszont lenézi. Ami persze szokásos dolog a Beregben (akárcsak másutt), de az, „aki egy bizonyos irányban nyitott, miért közhelyes másokat illetően?”

– Mi újság Bendikém? Jól vagy?

A fiú megrántja a vállát.

– Sebi nem üzent valamit?

– Mit vársz tőle? Hívd fel! – dörmög Bendi ingerülten.

A riporter már bánja a kérdését. Pedig töprengett előtte. De hiszen ez törvényszerű: a nehezen megszült kérdések mindig csak ártanak. Például most Bendiben nyilván újra igazolást nyer az a meggyőződés, hogy a bátyja fontosabb a szüleinek, őt többre tartják. Mert Sebestyénnek diplomája van. És jó állása. (Egy bankfiók igazgatója Nyárligeten.) Míg ő csak teng-leng három éve. Dolgozik azért. Vagyis dolgozgat. Sebestyénnek mindig minden sikerült. Bendinek semmi. Senki nem érti miért. Pontosabban azzal a válasszal, amit Bendi mond, nem elégszenek meg. Bendi szerint ugyanis neki alkotói ambíciói vannak, ezek szívják el tőle az energiát és nehezítik meg, hogy valami szokásos polgári pályán sikereket érjen el. Bendi ritkán mondja ezt ki kereken, mert dühíti, hogy másoknak ez nem evidens, és folyton elfelejtik, hogy az ő élete újságárusként vagy benzinkutasként csak a jéghegy csúcsa. Nem értik őt. Pontosabban csak Sebestyén érti. Mert a két testvér furcsamód, a nagy különbözőség ellenére, a legjobb barátai egymásnak. Révész Vilmosnak is értenie kéne pedig Bendit, hiszen alkotói vágyával a fia nagyon is hasonlít apjára. (A riporter író akart lenni. És néha még most is akar. Jelentős író. Aki ezer oldalas családregegyt ír, és mindenkit megdöbbsent, milyen igaza van.) A baj az, hogy a riporter nem tartja sokra a Bendi által favorizált két művészeti ágat.

Az egyik ezek közül a mélyláda építés. Ezek az autó hátuljába szerelt basszus hangládák olyan hangokat adnak ki, melyeket az emberi fül már nem is képes érzékelni, de a dobhártya beszakad és vérezni kezd az orr. A hangnyomást Term-labball mérik. Bendi és csapata tuningfesztiválokon vesznek részt, és állítólag valóságos sztárok a műfajban. A tervük az, hogy a kipufogóröbaj kategóriában is a legjobbak közé kerüljenek.

Bendi második szenvedélye a rapszöveg írás. Ahogy ő mondja: „darálás”. A riporter volt egyszer egy fellépésükön. A csiszogatott hanglemezek nem adtak zenei élményt. A véget nem érő monoton szövegzuhatagból pedig semmit nem értett.

– Ezek mik? – kérdi a riporter, és a fia ágyán lévő papírfecnik között kezd válogatni.

– Hagyd! Hagyd azokat! – ugrik föl pánikszerűen Bendi, és kikapja a lapot a kezéből.

– Csak érdekelt...

– Persze. Na, van még valami?

– Kiküldesz?

– Dolgom van.

– Neked? Mi dolgod lehet? – de a riporter már legszívesebben szájon is vágná magát, az otromba, csak úgy rutinból felbőffenő kérdés miatt.

– Nekem? Semmi! Mi dolga is lehetne egy olyan semmirekellőnek, mint én. Még valami?

A riporter kezéből a fia kikapta a lapot, de apja előtte egy másikat már gyorsan zsebre vágott. A fürdőszobában magára zárja az ajtót, és olvasni kezdi:

Révész Bendegúz: **Láz**

*Alkonyattájt néha van úgy,
 hogy elszabadulnak a vágyak,
 és könyvlepte manzárdszobákban,
 holdsarló-lámpák kábulatában,
 a remegve álmodók,
 készséges lányokra várnak*

*Fejükben szennyes-gyöngéd
 helyzetek gyűlnek csordulásig
 és dübörgő, vakító helyekre mennek,
 hol állnak és szólni sem mernek,
 csak koldusfényű szemük világít*

Révész Bendegúz: **Rab-rap**

*Hiába mész el vadásznak,
 ha a nők nem rád vadásznak
 Hiába kötsz fel biztövet
 ha már a rendőr is követ
 Hiába görnyedsz gépek mellett
 mert a pénzért nyalni kellett
 S te nem tudod hol a határ
 csak azt: ott majd valaki vár
 És eldönti, mi lesz veled
 vár a pokol vagy inkább kivet
 Vár egy lány, egy türkizszemű...*